

Cycnus

M. Kerem Türkcan

Basit Bir Giriş

Gecenin, en duygusuz kimselerin bile yadsıyamayacağı ihtişamı karşısında bile, ezici ve alçaltıcı bakışlarıyla beklemekteydi Pierre Nacht. Her şeyi horgörür ve her türlü sevgiyi zayıf kabul ederdi; her söz gereksizdi ona göre, ve öldürmek on kolay yoluydu sisli şehrin insanı yaran ve bıktıran, sinirlendirici ve kimi zamanlarda tehlikeli, gölgelerin arasında oynanan gizli ve zehirli oyunlarını kazanmanın.

Yürüdü ve insanı insanlarla boğan, en çirkinden daha az sevilen koridorların, cennetlere ulaşmaya çalışan zavallıları yaşlılıklarına taşıyan merdivenlerle oluşturdukları labirentlerin arasından Dünya'ya bir adım attı. Sayısız kar tanesi, onun ihtişamına gölge düşürmemek adına, toplumun fakir ve değersiz kısmını rahatça kaçırın devasa fırtınaya karşı gelerek yön değiştirdi ve tıpkı var olmayan tanrılarına karşı geldikten sonra cezalandırılacaklarını düşündükleri için akıllarını kaybeden kafirler gibi, kardeşleriyle çarpışarak uçtular yerin saran fakat korumayan, tutan fakat asla bırakmayan nankör kollarının arasına.

Onları izledi Nacht ve kendine geldi yavaşça- Bir sorun vardı, ama...- Yerdeki mektubu aldı, belli ki kardeşindendi.

Gördü ki o aslında bir mektup bile değildi- Belki de o mektuba benzeyen, turuncu, özel davetler için gönderilen kağıtlardan biriydi- Hava karardıktan belki de yıllar

sonra, çılgınca hayallerle asla doyurulamayacak bir tutkunun yönettiği eski bir Őehvet krallığını ziyarete giden bir komŐunun, dönerken yanında getirmeye cesaret edebildiği son Őeydi belki de.

“Bir kelimesin” yazıyordu sadece, kırmızıyla süslü o turuncu kartın üstünde. “Sen bir kelimesin Pierre.”. Ama baŐı ağrıyordu ve emin değildi, çoktan ölmüŐ tanrılarının gazabıyla yanan binaların gözlerini korkuyla dolduran kıvılcımlar yollamasını, ağlayarak seyretti.

KaŐınıyordu ve tepesinde uçan, iŐlerinden dönerken yemeğe uğramaya karar vermiŐ, insanların uzak durduğu ancak yine de imrendiği ve bu yüzden de avladığı kartallara, “KaŐıyın beni!” dedi.

Gözlerine uçtu sevinçle kartallar, o anda anladı ki kartal değildi onlar- Belki bir karga, belki karganın nefret edilesi bir d l - Belki geceleri sokakları dolduran hainlerin, en az onlar kadar pis veletleri- Hepsiydi onlar, hepsiydi- Bütün dünya, ve orada kendilerini uyuy turmaktan zevk alan hayvanların, Őeytanların ve bütün karanlıkların korosuydu o canavarlar- Gözleri k rd , yerlerdi gözleri- Ruhları k rd , uyuy tururlardı onları- G lerlerdi miskin miskin, ve uyanırlardı hava kararırken, gündüz tahtını son kez geceye bırakırken...

Ben ne bir idealim, ne de bir ses, dediğini duydu ruhunun, bedeninin donmamıŐ derinliklerinden. Ben ne ateŐim ne de buz. Ne yaŐamım, ne de zaman. Ölüm, dedi kendine, ölümdür benim için değerli olan.

Gözlerini açtı ve insanlar çevresinde sarmıştı. “Ne arıyorsunuz?” burada demek istedi, “İşinize gidin, ben mutluyum!” ama kar taneleri düşüyordu üstüne ve cezalandırmak istiyorlardı onu, ataları onun için ölmüştü, ona tapmışlardı- Ama Pierre, olsa olsa ölü bir tanrıydı. “Hayır!” demek istedi ve tekrarlamak bu sözü binlerce kez. Ayağa kalkmak istedi ve ayakta idi işte, ama üstüne düşüyordu kar taneleri ve hep düşeceklerdi, onu sonsuza kadar yakacak ve üzeceklerdi. İster çatıda olsun ister çatının altında, her zaman onu bekleyeceklerdi ve biliyorlardı ki o yozlaşmış, nefret edilesi kalp, ne olursa olsun eninde sonunda bir gün ya da bir başka zaman diliminde, bir başka evrenin bir başka yansımasında, bir başka hayatın bir başka parçasında, bir pilin son uğraşısıyla duracak ve intikam, o zaman alınacaktı işte.

“Neden?” demek istedi ama diyemedi, öldürmüştü onları ve biliyordu ki, çocukların nefretleri asla geçmezdi. Çocuklar, demek istedi, tüm çocuklar düşman bana. Kar taneleri, kartal yavruları, insanlar- Hepsi! Evet, dedi hepsi düşman bana, çünkü ben öldürdüm tüm ailelerini ve sadece ben; ne biri yardım etti bana, ne de biri durdurmaya çalıştı beni! Mükemmel, diye düşündü, mükemmel, çünkü durduramazlar beni. Evet, ona bunu hediye etmemişler miydi- Mükemmel olacaktı, ve yok edecekti ona karşı gelenlerin hepsini.

Girmesini bekledi o otobüsün o lanetlenesi sitenin karanlık köşelerine ve beklemesini asla çıkmayacak bir çocuğun bedenini, onu da kendisine karşı beslemesi için.

Hayır, saldıracaktı o otobüse ve öldürecekti ona karşı bu haçlı seferini düzenleyen ya da düzenlemek isteyen, ruhsuz kuklaların hepsini ve evet, mutlu olacaktı bu yüzden ve gülecekti ve belki sonra bira içerdi, ya da şampanya... Evet şampanya severdi, ama hiç biri güzel değildi o seneler önce gittiği yemekteki kadar ancak her şampanya güzeldi ve elbet içilebilirdi ve mutlu kılabilirdi insanı, yaptığı ve yaptıklarını unutturabilir ve ona bir gecelik bir ölüm sunabilirdi.

“Sybyl!” diye bağırdı gök yüzüne, ancak orada değildi kahin ve orada olamayacaktı çünkü unutmuştu yaşlanmayı ve çünkü ayağının altındaki taşı Sybyl ve altındaki taş ölüydü ama ölü değildi Sybyl ve ölü değildi henüz o otobüsün içindeki çocuklar ama ölüydü işte almaya geldikleri korkuluk- Kahretsin, kahretsin diye çağırırdı ve dans etmek istedi ama tadını unutmuştu dansların çoktan ve piyanonun notalarını- ikinci çizginin tam ortasındaysa Do’dur demek istedi kendi kendine, ve çoğunlukla sağında yatar Re. Kahretsin, yanlış olduğunu biliyordu ne dediğinin ama doğru söyleyebileceğinden, bir doğrunun var olduğundan bile emin değildi!

Jasper

Uyandığında, uyanmasının, uyandığını gösterip göstermediğini her gün yaptığı gibi düşündüyse de; var olan düşüncelerini değiştirecek bir tez, kanıtlanabilecek

bir deney geliştiremediğinden boşuna uğraştığını sanmaya başladı ve bu da, sonunda, taze meyveler üretebilecek aklını bir kez daha görmezden görerek susturmasına, farketmeden sıkıntısına, dünyaya, gerçekliğe hapis düşmesine yol açtı. Günün, yaşadığı zamanın ve onların bağlı olduğu hataların kendini bağlamasına, işkence etmesine izin vermemiştii; ancak, her asi gibi, şartsız, gerçek, kitaplarda geçmeyen, geçemeyen, ülkelerin satmadığı özgürlüğün peşinde giderken, nasılsa, kendi kendine, bir şekilde, yeteneksizliği, ya da, aksine, ustalığı, duyguları, nedeniyle evrene yenik düşmüştü. Duyguları, toplumun sahip oldukları değildi- ne daha adıldiler, ne de daha "iyi"; ama gerçektiler, nasılsa, bilmele de, emindi: Gerçektiler; ve gerçek olmaları, yalan olsalar da, gerçekten doğmuş olmaları, görünenden, fark edilip karıştırılabilenden farklı oldukları, iki hatadan doğan bir doğru, nedensiz bir isim ve karışık bir karışıklık olduklarını, ve dolayısıyla, bir duygu değil, bir ahlak, önemsiz olsa da bir fark olduklarını gösterirdi. Ama bu düşünce yanlışti. Birey, toplumun yansımasıydı. Çıplak gezemezdi. Hakaret edemezdi. Nedensizce sorgulanabilirdi. Topluma uymazsa, topluma uyamaz demekti; deliydi.

Bu gerçeği reddedemezdi. Ve reddedilemeyen bir gerçek, özgür olmanın imkansız olduğunu, özgürlük kavramının bir zincir olduğunu gösterirdi. Özgür olması için, dokunulmaz bir heykel, bir lider olması gerekirdi. Ama o,

dokunulmaz olamazdı; düzen, yaşamından uzaktaydı. Fakat, "belki" diye düşündü, "belki başkaları, belki herkes, bu dokunulmaz güce bir gün sahip olabilir. Ama bugünün kurallarıyla, bugünün imkanlarıyla değil. Belki, belki geleceğe yardım edilebilir." dedi kendi aklına. "Ama nasıl ve ne karşılığında?" sorusunun cevabını, elde edemedi. Bu, korkutucuydu. Kesin hiçlik mi, yüksek ihtimalli bir hiçlik mi? İkinci ihtimali seçeceğini biliyordu, ama ikinci ihtimal, sayısız başka ihtimale çıkmaktaydı sadece. Hepsini değerlendirebilir miydi? Bilemiyordu. Bilemeyecekti.

Günther

İlk kurbanı, sabah saatlerinde, Bulvar'a yakın bir ara sokağın içindeki terkedilmiş binalardan birinde buldular. Sonbahar olmasına rağmen, gökyüzü sarıydı ve sokaklar gölgelerle örtülmüştü; yağmurun da yardımıyla, ceset saatlerce belki de günlerce kimse tarafından farkedilmeden yatmıştı düştüğü, ya da, tahmin ettikleri gibi, bırakıldığı yerde. Nasıl bulunduğunu asla öğrenemediler cesedin, vardıklarında çevreye dolmuş kalabalık, cesedi bulanları içermemekteydi; belli ki, işlerine gitmek için aceleleri vardı, en azından, ayrılırken mazaret olarak diğerlerine, bunu söylemişlerdi. Neyse ki, cesedin ıslak olması, şüpheleri bu karakterlerin üzerinden

atmıştı: Katiller, onlar olsa bile, ikinci kez uğradıkları ve kendileri için tehlikeli olduğunu bildikleri bir yerde, ipucu bırakacak değillerdi.

Sahne, gördüğü anda büyülemişti genç avukat Günther'i; anında merak etmişti katilin yağmurun yağacağını fark edebilmesini- Gündüz vakti güneşliydi zira, hatta fazla güneşli; o kadar sıcaktı ki, kimse yağmurun sıcaklığı izleyeceğini fark edememişti; ne meteoroloji- ki açıkçası, şu ana kadar haklı olduklarını görmemişti, ne de kendisi- ki bunun çok şey ima ettiğinden emindi. Şehirde zeki bir katil vardı ve tam da şehir güvenliğine olan güven bu kadar azalmışken böyle bir tehditin ortaya çıkması, Güney'le olan zor durumlarını daha da güçleştirebilirdi; iç güvenliğin azalmasını, dış güvenliğin artmasıyla bağdaştırdıkları anda, liderlerinin birçok hayali son bulurdu ve bu yine halkın acı çekmesiyle sona erebilirdi ancak. Her şeyin ötesinde, bir katilin peşinde gitmekten daha zevkli ve kârlı bir şey olamazdı; hukuk okuyan birçok gencin hayaliydi bir avcı olabilmek, ve Günther kendini mutlu hissediyordu iyi bir avcı olduğu için. Ancak, her insan gibi, ne olabileceğiyle daha çok ilgileniyor, olabileceği kişi olmadığı için de, hataları ve tepki çeken davranışlarıyla işkenceye uğruyor, ve dolayısıyla, insanlardan kurtulmak için, işine ne geri dönüyordu.

Seneler Önce

Donmuştu tarih öncesinde, donmuştu kaynayan suların içinde, donmuştu Harberk kasabasının güneyindeki o kırmavi parıldaklı nehrin içinde. Üç yüz yıl geçmişti o geceden beri, ve tarih vardı artık; Ebla şehrinin batısındaki o nehirde buldular cesedini. Donmuştu, donarak ölmüştü; o zamanlar sarı bir çöldü topraklar, birçok şehir vardı barış içinde yaşayan; hepsini yutmuştu sular. Halkı kurtulmuştu; gemiler yapmışlardı, tarihin keşfedemeyeceği şehirler, ve kaçmışlardı. Onu geride bırakmışlardı.

Zaman çevresinde döndü durdu; önemsemeden, sürükledi onu ülkeden ülkeye. Mısırlılar buldu onu, Nil'i gördü, sevdi; Afrika'daki kabileler taptı ona, onun adına savaştılar yüzyıllarca. İngilizler buldu onu, değersiz buldular, yakalamaya çalıştılar. Binlerce askeri öldü onu korumaya çalışırken. Ve kaçacak zamanı böylece kazandı. Eski bir engizisyoncu, Arthur de'Moir, peşinde yıllarını harcadı; nereye giderse gitsin, peşindeydi de'Moir, ve ordusu yanındaydı.

Güneydoğu sahillerinde, Fransız kolonicilerce yakılmış bir kasabanın yıkıntılarında, son askerleri, de'Moir'i durdurmaya çalışırken vahşice öldürüldü. Ancak de'Moir yine yakalayamadı onu, Avustralyalı korsanlar daha önce buldular donmuş vücudunu ve kurtardılar hayatını. de'Moir, peşini bırakmadı; Filipinler boyunca kovaladı korsanları, arkasına bir filo aldı, bir haçlı seferi kurdu.

Zira donmuş vücudu, Kudüs'e kaçmıştı bile.

M.S. 1212 yılında, de'Moir Kudüs'ü ele geçirmeyi başardı.

Çok zamanı yoktu, Elamlı haramiler kısa bir süre sonra şehre varacaklardı. Askerlerine şehri yağmalamalarını, donmuş vücudu bulmalarını emretti.

Roma tanrılarının sonuncuları, çoktan ellerine geçirmişlerdi donmuş vücudunu oysa. de'Moir çok geç kalmıştı.

Haramiler şehre varamadan bölgeden ayrıldı.

Yaklaşık iki yüzyıl sonra, büyük torunu Robert de'Moir,

Leonardo da Vinci'nin çalışma odalarından birinde,

donmuş vücudu, erimek üzereyken bulacak, ve yakılmasını emredecekti.